

overveiende Grunde tilſtede for Thinget for ikke at negte et Andragende ſom det, der her foreligger, og at det ſkulde være farligt for Thinget at give Perſoner udenfor Thinget, ſom tro ſig fornæmmede ved Yttringer af et Medlem her af Thinget, Leilighed til at faae diſſe Yttringer prøvede ved Domſtolene, ſaa maa jeg i Modſætning hertil erklære, at dette kan jeg paa ingen Maade erkjennde; jeg tror, at det Modſatte vilde være langt farligere for Thingets Anſeelse. Stillingen ſom Medlem af dette Thing er jo ſaa betydningsfuld, at man af Enhver, ſom har den Vre at indtage denne Stilling, kan fordrø, at han i Almindelighed vel overveier, hvad han fremkommer med her i Salen, men man kan farligt fordrø det, naar han ved ſine Udtalelſer kommer til at angribe Medborgernes Vre eller til at fremføre Udtalelſer om ſine Medborgere, ſom kunne være diſſe til Skade i deres Stilling eller i den offentlige Mening. Jeg maa tilſtaa, at af Alt, hvad der er paſſeret her i Thinget, er netop den Epiſode, ſom den ærede Taler hentydede til, og hvor et Medlem af Thinget opfordrede dette til ikke at give ſin Tilladelse til, at han blev ſagsøgt, en af dem, ſom har tiltalt mig mindſt. Jeg har ſærdels ſtor Agtelſe for den paagjældende Mand. Jeg har arbejdet ſammen med ham i mange Lieder og under mange Forhold, og jeg tør ſige, at jeg i Reglen er kommen overmaade godt ud af det med ham; men det er ganſke viſt, at netop det, ſom det ærede Medlem nu fremførte til hans Pris, er en af de Ting, ſom jeg mindſt har kunnet forſone mig med i hans offentlige Optreden. Det forekom mig, at netop en Mand af hans Betydning burde have været den Sidſte til at vægre ſig for at ſtaa til Anſvar for, hvad han havde udtalt her. Det er langt fra, at jeg med det ærede Medlem finder det uheldigt, at den nuværende Andrager har rettet dette Andragende til Thinget. Naar det ærede Medlem bemærkede, at Andrageren havde faaet tilſtrækkelig Dpreiſning med Folkethingets Holdning, ſaa kunde det vel være, at han, der — ſaa vidt mig beſkjendt — ſelv en Gang i ſit Blod har erklæret, at Domſtolenes Afgjørelſe var mindre tilfredsſtillende, fordi man der ſtod over for poliſtiſke Modſtandere, har haft en Yſeelse af, at den Dpreiſning, ſom han her har faaet, kunde være lidet tilfredsſtillende for ham, fordi han mere eller mindre havde faaet den af poliſtiſke Venner, og at han derfor ogſaa kunde føle Trang til at faae Dpreiſning fra dem, ſom han i deres Over og Stilling ſom Dommere betragter ſom ſine poliſtiſke Modſtandere. Jeg kan derfor ikke Andet end paa det Bedſte anbefale Indſtillingen, og jeg ſkal ſelvſjælgelig ſtemme for den.

Winther: Det har forundret mig Noget, at det ærede Medlem har kunnet opfatte denne hæderlige Medborgers Stilling ved denne Leilig-

hed ſaaledes, ſom det lader til, at han har gjort det, idet han nemlig ſagde, at dette var den af hans Gjæringer, ſom han mindſt kunde forſone ſig med. Enhver, ſom kjenner denne Mand, vil viſtnok ikke give mig Ret, naar jeg udtaler, at jeg er overbevist om, at naar han ſtillede ſig paa den Maade, ſom han gjorde, var det ham en Doffrelſe, idet han havde den Overbeviſning, at det var nødvendigt for Thingets Medlemmer i mange Tilfælde at være frie for det Tryk, ſom ligger i at kunne ſagsøges for Domſtolene, naar der ikke derved ſkulde lægges et uforudent Baand paa Rigsdagsmændenes Tunge i Thinget. Det ſkulde virkelig gjøre mig ondt, om det ærede Medlems Agtelſe for denne Mand ſkulde være bleven formindſket af denne Grund; thi — det tør jeg ſige med fuldbædig Viſhed, — han har gjort det, uagtet han meget godt har ſet, at han derved vilde udsætte ſig for Miſkjendelse, men han har ſtolet paa, at hans Karakter i det Hele var ſaa beſkjendt i Landet, at han ikke vilde komme til at lide derunder i agtede og agtærdige Medborgeres Dømmeme. Jeg ſkal dernæſt ſige en anden Grund, hvorfor det er farligt for dette Thing at udsætte dets Medlemmer for at komme ind under Domſtolenes Behandling med Henſyn til Yttringer, ſom ere ſaldne her i Thinget. Enhver Udtalelſe, ſom fremkommer her, har dog en vis poliſtiſk Karakter, navnlig naar det angaar den Art af Spørgſmaal, ſom kan tænkes at blive bragt videre frem, og jeg vil da ſpørge, om det er rimeligt, at dette Thing, ſom er beſtaaende i Genhold til Grundloven, ſkal være tilfreds med, at dets Medlemmer oerleveres til Domſtolene for deres poliſtiſke Udtalelſer her paa Rigsdagen, ſaa længe vi ikke have Grundlovsbeſtemmelſen om, at der ſkal være Nævninger til at dømme i den Art Sager, udført i Livet. Det er een af de Grunde, ſom for mig ere afgjørende til at ſtille mig i denne Sag, ſom jeg gjør, og jeg maa tilſtaa, at det forundrer mig meget, at hele Udvalget har kunnet blive enigt om denne Indſtilling, at det ikke har taget det ſamme Henſyn, ſom jeg her har taget. Det lader ſig efter min Opfattelſe aldeles ikke negte, at det er yderſt miſligt at give den Art Tilladelse, og det gjør mig ondt, at de, der have haft Betænkneligheder, ſom det ſes af Betænkningen, ikke have faſtholdt dem, men ladet ſig beſtemme til at gjøre en Undtagelſe i nærværende Tilfælde.

Anſvar: Jeg finder det nødvendigt lige over for en Udtalelſe af den ærede ſidſte Taler at ſige, at jeg ſelvſjælgelig ikke har villet udtale Stytte af Dom over den paagjældende Mand's Karakter, om hvem Taleren var. Jeg har blot fremsat min Opfattelſe af en enkelt Grundling af ham; men jeg har aldeles ikke tilladt mig at bedømme hans Bevæggrunde. Jeg har fundet den urigtig, uklog; men hans Bevæggrunde kunne have været de aller-